

---

imponerende kathedralen, kortom: door schoonheid. Het tweede is het vroomheidstype, de gelovige die geboeid wordt door mystiek, gebed, sacramenten en heiligen, die zoekend is naar de toenadering tot het goddelijke. Als laatste type noemde Van Doornik het theologisch type: de gelovige die rusteloos op zoek is naar de waarheid, naar de betekenis van Gods woord, naar gezag dat richting en rust geeft.

Deze indeling blijkt nog steeds bruikbaar als we naar Luttik en Spitse kijken. Hun redenen tot bekering en hun verdere weg in de Catholica zijn zeer verschillend. Spitse werd al jong geboeid door de sfeer in een katholieke kerk, met wierook, mooie gewaden en Latijnse gezangen en dat blijft zijn leven lang aantrekkingskracht op hem behouden. “Katholicisme was voor mij eerder beleven dan bestuderen” schrijft hij zelf (pag. 16). Hij voelde de behoefte “om met anderen iemand hoger dan ikzelf te aanbidden, tegen Hem aan te bidden, binnen te treden in een grotere Werkelijkheid” (pag. 107). Zowel het culturele als het vroomheidstype zijn bij Spitse herkenbaar. Luttik daarentegen is een bekeerling van het theologisch type: zijn zoektocht betrof de Waarheidsvraag. Juist in de *Ecclesia Catholica* met daarmee verbonden de Stoel van Petrus trof hij de garantie dat de heilsboodschap bewaard zou blijven (pag. 153). Hij volgde cursussen, las theologische werken en voerde vele gesprekken met vooraanstaande katholieken op zoek naar zekerheid.

Na het Concilie was de kerk van het rijke roomse leven die ze zo bewust gekozen hadden en die, zonder dat ze het beseften al vol breuken bleek te zitten vrij snel verdwenen, maar beiden bleven trouw aan hun keuze, Luttik door zijn theologische zoektocht met veel energie voort te zetten, Spitse door deel te nemen aan activiteiten binnen de geloofsgemeenschap (een kerkkoor en werkgroepen).

Hoe het de meeste bekeerlingen in Van Doorniks boek na het Concilie vergaan is weten we niet. Hoe het bekeerlingen kán vergaan vinden we juist wel in de boeken van Spitse en Luttik. Zij beschrijven hun worsteling, vooral na het Tweede Vaticaans Concilie (1965) en de daaropvolgende roerige jaren in de kerk van West-Europa. Bovendien geven de twee boeken de bekeringsverhalen en persoonlijke drijfveren weer, niet van kunstenaars of leden van de intellectuele elite maar van gewone mensen, een psychotherapeut en een fotohandelaar. Dat maakt hun verslagen ook belangwekkend.

Vijftig jaar later

Vijftig jaar na het boek van Van Doornik verscheen de bundel *Het licht gezien. Bekeringsverhalen tot het catholicisme in de twintigste eeuw*
